

„Jak anděl Gabriel potkal nešťastnou Barborku“

Celým světem se nesla jedna velká novina. Andílci v nebičku se natěšeně radovali, protože se očekávalo narození Ježíška v městě Betlémě. O tom jim dala vědět zářivá hvězda na nebi, která všechny svolávala k narození Ježíška. Bylo to zrovna tehdy, když náš andílek Gabriel, nebo Gabrielek, či jak mu chcete říkat, seděl na mráčku, lehounce pohupoval nožičkami a protahoval si svá sněhově bílá křídla. Byl to právě on, kdo měl tu čest mít toto velké poslání, starat se o Ježíška. Gabrielek byl ten nejzodpovědnější a nejhodnější andílek široko daleko. Když zjistil, že přichází ten čas, kdy by se měl narodit Ježíšek, rozhodl se, že by se měl vydat na cestu, protože cesta do Betléma bude jistě dlouhá.

Vyskočil tedy z měkoučkého mráčku, naposledy si protáhl svá křídla a vydal se na cestu. A jak tak letěl, díval se na svět, jak je krásný a barevný. Když v tom najednou uvidí dole nějakou nešťastnou holčičku v bílých šatech s růžovými kvítky.

„Že by to byla svatá Barborka?“ pomyslnil si Gabrielek a rychle se snesl dolů na zem.

„Jé Barborko, dlouho jsem tě neviděl, co se ti stalo?“ zeptal se Gabriel.

„Ach můj milý Gabrieli, tebe mi poslalo samo nebe. Představ si, zrovna jsem nesla plný košík ovoce pro děti a třešňové větvičky pro neprovdané dívky. Nevšimla jsem si velkého kořene, zakopla jsem a všechno ovoce se mi rozkutálelo do všech stran a větvičky se polámaly“ poplakala si Barborka.

„Jééjdamane nebeský prachu“ zabědoval andílek. „Neboj se Barborko, hned vše napravím. Pojď za mnou a podej mi ruce. Zavři oči a myslí na své přání“ pověděl Gabriel.

A jak tak drží Barborku za ruce, usilovně myslí na své přání, aby byl košíček zase plný a větvičky celé, zčervenají mu najednou líčka a ozve se jeho pověstné „hepšííí!“ a najednou má Barborka plný košíček jablíček i větviček.

Tím byl náš Gábinek pověstný, že má čarovnou moc a když si něco moc přeje, kýchne si tak, až se objeví nebeský prach a vykouzlí tak jakékoliv přání.

Barborka byla tak ráda! Poděkovala mu a na cestu mu dala jedno krásné červené jablíčko.

„Děkuju ti Gabrielku! Sejdeme se v Betlémě, Ježíšek se jistě brzy narodí!“ řekla Barborka a už už běžela rozdat dětem ovoce a všem dívkám větvíčku, aby si ji nezapomněly dát do vázy. Než se narodí Ježíšek, měly by větvíčky rozkvést. Pokud se tak totiž stane, do roka se dívky provdají. A náš Gabriel? Už se zase vznesl k nebesům a pokračoval v cestě do Betléma.

